

Cuprins

I. Vîrsta aparentă 32, înălțime 169... ..	5
II. Prietenul miliardarilor	17
III. Șuvița de păr	27
IV. Secundul de pe <i>Seeteufel</i>	37
V. Rusul beat	47
VI. La <i>Regele Siciliei</i>	57
VII. Al treilea antract	67
VIII. Maigret nu se mai joacă	77
IX. Asasinul	89
X. Întoarcerea lui Oswald Oppenheim	101
XI. O zi agitată	111
XII. Evreica cu revolverul	121
XIII. Cei doi Pietr	131
XIV. Frăția Ugala	139
XV. Două telegrame	153
XVI. Bărbatul de pe stîncă	163
XVII. Sticla de rom	173
XVIII. Menajul lui Hans	183
XIX. Rănitul	191

— Mortimer a pălit. Buzele i s-au schimonosit. Le-a adresat celor doi brazilieni un salut scurt, apoi și-a apucat soția de braț și a tras-o după el, fără o vorbă. Cred că ea a dormit pînă la patru după-amiază. În apartamentul lor nu s-a auzit nici un zgomot pînă atunci. Apoi am auzit șușoteli. Mortimer a telefonat după ziare.

— Sper că nu pomenesc de cele întîmplate?

— Nimic! Au respectat consemnul. Doar o mică notă care anunță că un cadavru a fost descoperit în *Steaua Nordului* și că poliția crede că a fost o sinucidere.

— Pe urmă?

— Li s-a adus suc de lămîie. La șase, Mortimer a făcut un mic tur prin hol și a trecut de două-trei ori pe lîngă mine, cu un aer preocupat. A expediat cablograme cifrate băncii lui din New York și secretarului său, aflat la Londra de cîteva zile.

— Asta e tot?

— Acum, sînt la sfîrșitul cinei. Stridii, pui fript, salată. Sînt ținut la curent cu tot ce se întîmplă. Directorul e atît de încîntat că m-a închis aici, încît ar sări și-n foc ca să-mi fie pe plac. Așa se face că a venit adineauri să mă anunțe că soții Mortimer au două bilete la teatrul Gymnase. *Epopaea*. Patru acte de nu știu cine...

— Apartamentul lui Pietr?

— Nimic! N-a intrat nimeni. Am încuiat ușa și am pus o bobîță de ceară în broască, așa că nimeni nu poate să intre fără să știu.

Maigret luase un hartan de pui și îl devora fără nici o rușine, căutînd zadarnic o sobă care nu exista. Pînă la urmă, se așeză pe calorifer și întrebă :

— Nimic de băut ?

Torrence îl servi cu un vin alb excelent, pe care comisarul îl sorbi cu sete. În același moment, cineva bătu ușor la ușă ; un servitor intră cu un aer de conspirator.

— Directorul m-a rugat să vă spun că domnul și doamna Mortimer au cerut să li se aducă mașina.

Maigret aruncă o privire spre masa încă plină cu de-ale gurii, așa cum se uitase și la sobă cînd își părăsise biroul.

— Mă duc eu, spuse el, cu regret. Tu rămîi aici.

Se aranjă puțin în fața oglinzii, își șterse buzele și bărbia. Cîteva clipe mai tîrziu, într-un taxi, aștepta ca soții Mortimer-Levingston să urce în limuzină.

Cei doi își făcură apariția curînd, el în parde-siu negru, care îi ascundea fracul, ea înfocolită în blănuri ca în ajun.

Probabil că femeia era obosită, pentru că soțul ei o susținea discret cu o mîină. Automobilul demară silențios.

Maigret, care nu știa că era premieră la teatrul Gymnase, intră cu destul de mare greutate. În fața marchizei se aflau cîteva membri ai gărzii municipale. În ciuda ploii, mulți gură-cască priveau invitații coborînd din mașini.

Comisarul trebui să ceară să stea de vorbă cu directorul, să se miște cu greu pe culoare, unde făcea notă discordantă, deoarece era singurul care circula pe acolo în haină.

Directorul era agitat, gesticula.

— Eu aș vrea cu dragă inimă! Dar sînteți al douăzecilea care îmi cere un „mic loc”! Nu mai sînt locuri! Și nici măcar nu sînteți în ținută de seară!

Era strigat din toate părțile.

— Vedeți? Puneți-vă în locul meu!

Pînă la urmă, Maigret rămase în picioare lîngă o ușă, printre plasatoare și vînzătorii de programe.

Soții Mortimer-Levingston aveau o lojă. Înăuntru erau șase persoane, printre care o prințesă și un ministru. Oamenii intrau și ieșeau. Bărbații le sărutau mîna femeilor. Toți își zîmbeau.

Cortina se ridică și apărură o grădină însorită. În sală se auziră îndemnuri la liniște, murmure, bătăi din picioare. În sfîrșit, răsună vocea actorului, puțin nesigură, care devenea tot mai fermă, creînd atmosferă.

Dar soseau întruna întîrziți. Și se auzi din nou „sst!” din toate părțile. Undeva, răsună un rîs de femeie.

Mortimer arăta mai mult ca niciodată a mare senior. Fracul îi venea de minune. Plastronul alb îi scotea în evidență nuanța ivorie a pielii.

Îl văzuse sau nu pe Maigret? O plasatoare îi aduse un taburet comisarului, care trebui să-l

împartă cu o doamnă grasă în rochie de mătase neagră, mama unei actrițe.

Primul, apoi al doilea antract. Forfotă în loji. O exaltare artificială. Spectatorii din fotolii se salutau cu cei de la balcon.

Pe culoare, în foaiier și pînă la intrare, se auzea un zumzet ca de stup în efervescentă. Spectatorii își șopteau la ureche nume de maharajahi, de financiari, de oameni de stat, de artiști.

Mortimer ieși de trei ori din lojă, își făcu apariția într-o avanscenă, apoi la parter, schimbînd cîteva vorbe cu un fost prim-ministru, al cărui rîs sonor se auzea la depărtare de douăzeci de rînduri.

Sfîrșitul actului trei. Flori pe scenă. Ovații pentru o actriță slăbănoagă. Vacarmul strapontinelor ridicate, agitația picioarelor pe podea.

Cînd Maigret întoarse capul spre loja americanilor, Mortimer-Levingston dispăruse.

Actul patru, ultimul. Era momentul în care cei care puteau, într-o calitate oarecare, veneau în culise și în cabinele actorilor și actrițelor. Alții luau cu asalt garderoba. Se interesau de mașini și de taxiuri.

Maigret pierdu zece minute căutînd în interiorul teatrului. Apoi, cu capul descoperit, fără pardesiu, se văzu nevoit să întrebe afară, să chestioneze agenții de poliție, omul de la intrare și gărzile municipale.

În sfîrșit, află că mașina oliv a lui Mortimer tocmai plecase. I se arătă locul unde staționase,

în fața unui bistrou frecventat de vânzători de contramărci.

Mașina se îndreptase spre Poarta Saint-Martin. Americanul nu ceruse haina de la garderobă.

Afară, grupuri de spectatori luau aer pretutindeni unde puteau fi la adăpost de ploaie.

Comisarul fumă o pipă, cu mâinile în buzunare, cu o mină arțăgoasă. Răsună soneria. Spectatorii se întoarseră în sală. Gărzile municipale intrară și ele să asiste la ultimul act.

Bulevardele aveau aspectul neglijent de la unsprezece noaptea. Perdelele de ploaie din fața luminilor se subțiau. Un cinematograf se goli de spectatori, apoi își stinse becurile și își închise ușile, după ce panourile-reclamă dispărură în interior.

Cîțiva oameni așteptau un autobuz sub un felinar verde. Cînd acesta sosi, se iscară discuții, pentru că nu mai erau destule locuri. Un agent de poliție interveni și se certă, încă mult timp după plecarea vehiculului, cu un bărbat gras indignat.

În sfîrșit, o limuzină alunecă pe asfalt. Portiera se deschise în momentul în care reducea viteza. Mortimer-Levingston, în frac, cu capul descoperit, urcă sprinten treptele și pătrunse în lumina caldă a culoarelor.

Maigret se uită la șofer, un american sută la sută, cu o expresie dură, cu maxilare proeminente, nemișcat pe scaun, ca și cum uniforma l-ar fi ținut țepăn.

Comisarul se mulțumi să întredeschidă una dintre ușile matlasate. Mortimer stătea în picioare în fundul lojii. Un actor sarcastic rostea fraze sacadate. Cortina căzu. Scena se umplu de flori. Izbucniră aplauzele.

Spectatorii se pregăteau să dea năvală spre ieșire. „Sst!” Actorul anunță numele autorului și îl lua din avanscenă să-l ducă în centrul scenei.

Martimer sărută mâinile femeilor și le strînse pe ale bărbaților, lăsînd o sută de franci bacșiș plasatoarei care îi adusese hainele.

Soția lui era palidă, cu cearcăne vinete la ochi. După ce urcară amîndoi în mașină, urmă un moment de nehotărîre.

Între cei doi soți se iscă o discuție. Doamna Levingston protesta, nervoasă. El își aprinse o țigară și stinse bricheta cu un gest furios.

În sfîrșit, vorbi în cornetul acustic și mașina demară, urmată de taxiul lui Maigret.

Era douăsprezece și jumătate noaptea. Strada La Fayette. Coloanele albicioase ale Sfintei Treimi, împresurate de schele. Strada Clichy.

Limuzina se opri pe strada Fontaine, în față la *Pickwick's Bar*. Portar în uniformă albastră cu fireturi aurii. Garderobă. Draperia roșie se ridică și se auzi zvon de tangou.

Maigret intră și el și rămase lîngă ușă, la o masă care probabil rămînea întotdeauna neocupată, pentru că acolo trăgea curentul din toate părțile.